

เปรียบเทียบต้นทุนน้ำตาลแวนระหว่างอำเภอสิงหนคร และอำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา
Comparison on the Production Cost of Brown Sugar Between Singhanakhon District and Sating Phra District in Songkhla Province

นฤมล แซ่อ้อย¹, ศุภกิตต์ แซงเติ็กอีว² และณิชากัทธ บุนยรัตน์^{3*}

Nareumon Saeauy¹, Suppakit Sengtegeiw² and Nichapat Boonyarat^{3*}

¹ นักศึกษาหลักสูตรบัญชีบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

¹ Bachelor of Accountancy Program Student, Songkhla Rajabhat University

² บัณฑิตโปรแกรมวิชาการบัญชี มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

² Graduate of Accounting Program, Songkhla Rajabhat University

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์, ดร. คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

³ Assistance Professor, Ph.D., Management Sciences Faculty, Songkhla Rajabhat University

*Corresponding author, E-mail: nichapaboony@hotmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อศึกษากระบวนการแปรรูปผลิตภัณฑ์จากน้ำตาลโตนดในอำเภอสิงหนคร และอำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา 2) เพื่อวิเคราะห์ต้นทุนการผลิตของผลิตภัณฑ์น้ำตาลแวน และ 3) เพื่อเปรียบเทียบต้นทุนผลิตระหว่างกลุ่มอาชีพผลิตผลิตภัณฑ์น้ำตาลแวนอำเภอสิงหนครและอำเภอสทิงพระ กลุ่มตัวอย่างเชิงคุณภาพคือ ชาวบ้าน นักท่องเที่ยว และพ่อค้าคนกลาง กลุ่มตัวอย่างเชิงปริมาณ คือ เจ้าของกิจการน้ำตาลแวนในอำเภอสิงหนคร และอำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ พบว่า น้ำตาลแวนในอำเภอสิงหนคร มีต้นทุนผลิตต่อหน่วยเท่ากับ 0.38 บาท น้อยกว่าที่อำเภอสทิงพระ ซึ่งมีต้นทุนผลิตต่อหน่วยเท่ากับ 1.73 บาท

คำสำคัญ: ต้นทุน, น้ำตาลแวน, โตนด, สิงหนคร, สทิงพระ

Abstract

Objectives of this research were 1) to study the processing process of palm sugar products in Singhanakhon District and Sating Phra District, Songkhla Province, 2) to analyze the cost of brown sugar production and 3) to compare the production cost between the occupational groups who produce the brown sugar in Singhanakhon District and Sating Phra District. The qualitative samples were villagers, tourists and middlemen. The quantitative samples were owners of brown sugar business in Singhanakhon District and Sating Phra District, Songkhla Province. Comparing analysis result found that the production cost per unit in Singhanakhon District was 0.38 baht less than that in Sating Phra District which the production cost per unit was 1.73 baht.

Keywords: Cost, Brown sugar, Palm sugar, Singhanakorn, Sathing Phra

บทนำ

ตาลโตนดมีถิ่นกำเนิดในเอเชียตอนใต้ แถบฝั่งตะวันออกของประเทศอินเดีย กระจายมาในทวีปภูมิภาคเอเชีย ได้แก่ อินเดีย ศรีลังกา สหภาพเมียนมาร์ กัมพูชา มาเลเซีย อินโดนีเซีย และไทย สำหรับในประเทศไทยมีตาลโตนดซึ่งได้รับการบันทึกข้อมูลเป็นอักษรมาตั้งแต่โบราณ ได้แก่ จารึกวัดแดนเมือง จารึกวัดศรีคุณเมือง จารึกวัดศรีเมือง และจารึกวัดถ้ำสุวรรณคูหา จึงเชื่อกันว่า มีการปลูกตาลโตนดตั้งต่อก่อนสมัยทวารวดี คือ ประมาณพุทธศตวรรษที่ 11-16 เพราะพบตราประทับรูปคนป็นต้นตาล แสดงถึงสมัยนั้นรู้จักวิธีใช้ประโยชน์จากต้นตาลโตนด แหล่งปลูกตาลโตนดที่สำคัญในประเทศไทย ได้แก่ จังหวัดเพชรบุรี สุพรรณบุรี นครปฐม และสงขลา ต้นตาลโตนดเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของจังหวัดสงขลา ซึ่งมีการปลูกเป็นจำนวนมากในบริเวณพื้นที่ส่วนใหญ่จะปลูกตามคันนา และปล่อยให้เจริญเติบโตตามธรรมชาติ เมื่อต้นตาลโตนดเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ต้นตาลจะงอกงวงตาล จะใช้มีดปาดงวงตาลได้น้ำตาลสดนำไปผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ชุมชน ได้แก่ น้ำตาลแว่น น้ำตาลปี๊บ และเป็นส่วนผสมในขนมต่าง ๆ โดยผ่านกระบวนการแปรรูป

ตาลโตนดจึงมีความสำคัญในชีวิตประจำวันของชุมชนซึ่งนับวันจะลดน้อยลงไปตามธรรมชาติ ควรส่งเสริมสนับสนุนได้ด้วยองค์ความรู้ด้านคุณภาพการบริหารต้นทุนโดยการวิเคราะห์ต้นทุนอย่างเป็นระบบ การประเมินผลการปฏิบัติงาน และการพัฒนาอย่างต่อเนื่องซึ่งมีความสัมพันธ์และส่งผลกระทบต่อผลการผลิต ดังนั้น คณะผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเปรียบเทียบต้นทุนผลิตน้ำตาลแว่นที่ได้จากตาลโตนดในอำเภอสิงหนคร และอำเภอสทิงพระว่า มีความแตกต่างกันเท่าไร หรือใกล้เคียงกันเนื่องจากเป็นอำเภอที่อยู่ติดกันของจังหวัดสงขลา เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาปรับปรุงต้นทุนในกระบวนการผลิตจะอนุรักษ์น้ำตาลแว่นให้คงอยู่สืบไป

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษากระบวนการแปรรูปผลิตภัณฑ์น้ำตาลโตนดของอำเภอสิงหนคร และอำเภอสทิงพระ
2. เพื่อวิเคราะห์ต้นทุนผลิตของน้ำตาลแว่นของอำเภอสิงหนคร และอำเภอสทิงพระ
3. เพื่อเปรียบเทียบต้นทุนผลิตระหว่างกลุ่มอาชีพผลิตภัณฑ์น้ำตาลโตนดของอำเภอสิงหนครและอำเภอสทิงพระ

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

งานวิจัยนี้ศึกษาต้นทุนผลิตน้ำตาลแว่นของกลุ่มอาชีพในอำเภอสทิงพระและอำเภอสิงหนคร ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยยึดถือตามกรอบแนวคิดงานวิจัยนี้

การเปรียบเทียบต้นทุน

การเปรียบเทียบต้นทุนเป็นการศึกษาความหมายและประเภทของต้นทุนลักษณะต่าง ๆ ทำให้ได้ข้อมูลประกอบการตัดสินใจบริหารการเงินการลงทุนผลิตสินค้า ต้นทุน (cost) หมายถึง มูลค่าของทรัพยากรที่ใช้ไปในกระบวนการผลิตเพื่อให้ได้สินค้าหรือบริการ มูลค่าต้นทุนของสินค้าสามารถวัดได้เป็นหน่วยเงินตรา ลักษณะการลดลงในสินทรัพย์หรือเพิ่มขึ้นในหนี้สิน ซึ่งต้นทุนที่เกิดขึ้นอาจจะให้ประโยชน์ใน

ปัจจุบันหรืออนาคต เมื่อต้นทุนเกิดขึ้นและกิจการได้ใช้ประโยชน์แล้ว ต้นทุนนั้นถือเป็นค่าใช้จ่าย (expenses) ดังนั้น ค่าใช้จ่ายนับเป็นต้นทุนที่ได้ให้ประโยชน์และกิจการได้ใช้ประโยชน์ไปแล้ว สำหรับ ต้นทุนที่กิจการจ่ายไปแต่ให้ประโยชน์แก่กิจการในอนาคตเรียกว่า สินทรัพย์ (assets) (ปิยะราช เตชะสืบ, 2557; จุฑามาศ ทองทวี, 2564; อุษณีย์ พัฒโน ภัทรปิติกุล, นิชาภัทร บุญรัตน์, จิตภา พงษ์สุวรรณ และ สุนิสา ช่วยเมือง, 2566)

ต้นทุนผลิต

ต้นทุนที่ใช้ในการผลิตสินค้าหรือผลิตภัณฑ์แต่ละชนิด (cost of a manufactured product) ประกอบด้วย วัตถุดิบทางตรง ค่าแรงงานทางตรง และค่าใช้จ่ายการผลิต หากพิจารณาในแง่ทรัพยากรที่เป็นส่วนประกอบของสินค้าจะประกอบด้วย วัตถุดิบ ค่าแรงงาน และค่าใช้จ่ายการผลิต (ดุขฎิ บุญธรรม, 2556; ธานินทร์ ไชยเชษฐ์, 2558; Nichapat Boonyarat and Lukhana Dumchoo, 2016)

วัตถุดิบ (materials) เป็นส่วนประกอบหลักในการผลิตสินค้าหรือผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป ต้นทุนที่เกี่ยวกับการใช้วัตถุดิบในการผลิตสินค้า แบ่งเป็น 2 ลักษณะคือ วัตถุดิบทางตรง และวัตถุดิบทางอ้อม สำหรับวัตถุดิบทางตรง (direct materials) หมายถึง วัตถุดิบหลักที่ใช้ในการผลิต สามารถระบุได้ชัดเจนว่า ใช้ในการผลิตสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่งในปริมาณและจำนวนเงินต้นทุนเท่าใด เป็นวัตถุดิบส่วนประกอบส่วนใหญ่ที่ใช้ในประกอบสินค้านั้น เช่น ไม้แปรรูปจัดเป็นวัตถุดิบทางตรงของการผลิตเฟอร์นิเจอร์ ผ้าที่ใช้ในอุตสาหกรรมเสื้อผ้า ยางดิบที่ใช้ในการผลิตยางรถยนต์ แร่เหล็กที่ใช้ในอุตสาหกรรมถลุงเหล็ก กระดาษที่ใช้ในธุรกิจสิ่งพิมพ์ เป็นต้น ส่วนวัตถุดิบทางอ้อม (indirect materials) หมายถึง วัตถุดิบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับอ้อมในกระบวนการผลิตสินค้า เป็นวัสดุส่วนน้อย และหลอมละลายกลมกลืนแทบจะมองไม่เห็นร่องรอยเดิมของวัสดุสิ้นเปลือง เช่น กระดาษทรายที่ใช้เป็นส่วนประกอบของการทำเครื่องหนังหรือเฟอร์นิเจอร์ น้ำมันหล่อลื่นเครื่องจักรผลิตสินค้า เส้นด้ายที่ใช้ในการเย็บเสื้อผ้า เป็นต้น โดยปกติแล้ว วัตถุดิบทางอ้อมอาจจะถูกเรียกว่า “วัสดุโรงงาน” ซึ่งจะถือเป็นค่าใช้จ่ายการผลิตชนิดหนึ่ง (สุขใจ ตอนปัญญา, 2555; กุณทีรา อาษาศรี, กรรณิการ์ ไชยวงศ์ และกุลนิตา พอสีชา, 2562)

ค่าแรงงาน (labor) หมายถึง ค่าจ้างหรือผลตอบแทนที่จ่ายให้แก่ลูกจ้างหรือคนงานซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้า โดยปกติแล้ว ค่าแรงงานจะถูกแบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ ค่าแรงงานทางตรง (direct labor) และค่าแรงงานทางอ้อม (indirect labor) (สิริโฉม พรหมโฉม, 2558; เกียรติคุณ จินตวร, สมศักดิ์ ต้นตาศณี, ประสงค์ อุทัย และสมบัติ ทีฆทรัพย์, 2562)

ค่าแรงงานทางตรง หมายถึง ค่าแรงงานต่าง ๆ ที่จ่ายให้แก่คนงานหรือลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับการผลิตสินค้าสำเร็จรูปโดยตรง เป็นค่าแรงงานที่มีจำนวนเงินมากเมื่อเทียบกับค่าแรงงานทางอ้อมในการผลิตสินค้าหน่วยหนึ่ง ๆ และจัดเป็นค่าแรงงานส่วนสำคัญในการแปรรูปวัตถุดิบให้เป็นสินค้าสำเร็จรูป เช่น คนงานควบคุมเครื่องจักรที่ใช้ในกระบวนการผลิตถือเป็นแรงงานทางตรง พนักงานในสายการประกอบหรือใน line ผลิต เป็นต้น

ค่าแรงงานทางอ้อม หมายถึง ค่าแรงงานที่ไม่เกี่ยวข้องกับค่าแรงงานทางตรงที่ใช้ในการผลิตสินค้า ได้แก่ เงินเดือนผู้ควบคุมโรงงาน เงินเดือนพนักงานทำความสะอาดเครื่องจักรและโรงงาน พนักงานตรวจสอบคุณภาพ ช่างซ่อมบำรุง ตลอดจนต้นทุนที่เกี่ยวข้องกับคนงาน เช่น ค่าภาษีที่ออกให้ลูกจ้าง

สวัสดิการต่าง ๆ เป็นต้น ค่าแรงงานทางอ้อมเหล่านี้ถือเป็นส่วนหนึ่งของค่าใช้จ่ายการผลิต (ศูนย์สัมมนา และฝึกอบรม มสธ., 2562; ธนพล วงษ์สุวรรณ, วาพพร ผาสม และศิริกุล ตุลาสมบัติ, 2563)

ค่าใช้จ่ายการผลิต (manufacturing overhead) เป็นค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการผลิตสินค้า ซึ่งนอกเหนือจากวัตถุดิบทางตรงและค่าแรงงานทางตรง ได้แก่ วัตถุดิบทางอ้อมหรือวัสดุสิ้นเปลืองใช้ไป ค่าแรงงานทางอ้อม ค่าใช้จ่ายในการผลิตทางอ้อมต่าง ๆ เช่น ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าเช่า ค่าเสื่อมราคา ค่าประกันภัย ค่าภาษี เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ค่าใช้จ่ายเหล่านี้ต้องเป็นค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการผลิตในโรงงานเท่านั้น ไม่รวมถึงเงินเดือน ค่าเช่า ค่าไฟฟ้า ค่าเสื่อมราคา ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานปกติในสำนักงาน บางกรณีจึงเรียกค่าใช้จ่ายการผลิต เป็นค่าใช้จ่ายโรงงาน โสหุ่ยการผลิต ต้นทุนผลิตทางอ้อม (อິงดาว วิมล และสุทัศน์ รัตนเกื้อกั๊ววาน, 2557; การีมา เส้นบัตร, มารีน่า อองสารา และณิชาภัทร บุญรัตน์, 2566)

ตาลโตนด

ตาลโตนดเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของภาคใต้ บริเวณพื้นที่ราบฝั่งทะเลตะวันออก ตั้งแต่จังหวัดชุมพรลงไปถึงจังหวัดปัตตานี พบต้นตาลขึ้นตามธรรมชาติในท้องทุ่ง และชาวบ้านนิยมปลูกตามคันนาเพื่อแบ่งเขตพื้นที่นา ท้องที่มีต้นตาลมาก ได้แก่ คาบสมุทรสทิงพระ จังหวัดสงขลา บ้านคลองฉนวน อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา ปลูกต้นตาลโตนดมากที่สุดในประเทศไทย ชาวบ้านจึงนำส่วนต่าง ๆ มาใช้ในการก่อสร้างบ้าน ทำเครื่องเรือน จักสาน น้ำหวาน ตาลสดเคี้ยวเป็นน้ำผึ้ง ทำน้ำตาลปีบ น้ำตาลแว่น (จุฑารัตน์ นกแก้ว, 2564; บุญรัตน์ บุญรัมย์, 2565)

น้ำตาลแว่น

ผลิตภัณฑ์จากตาลโตนดมีชื่อเสียงทางภาคใต้ คือ น้ำตาลแว่นหรือน้ำผึ้งแว่น เป็นสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ของตำบลชุมพล อำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา คนขึ้นตาลจะปาดวงตาลเอาน้ำหวานวงจะตกประมาณเดือนธันวาคม ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ปาดตาลได้ 2 เวลา คือ ปาดตาลตอนเช้าแล้วเก็บน้ำตาลตอนเช้า และปาดตาลตอนเช้าเก็บน้ำตาลตอนเย็น โดยเฉลี่ยขึ้นต้นตาลได้คนละ 20 ต้นต่อวัน ได้น้ำหวานประมาณ 180 ลิตร นำมาเคี้ยวเป็นน้ำผึ้งหรือน้ำตาลเหลว ได้ประมาณ 20-25 ลิตร ราคาขึ้นอยู่กับคุณภาพของน้ำผึ้ง น้ำผึ้ง 6-7 ลิตรมา กรองใส่กระทะ เตมน้ำมันมะพร้าว 2-3 หยดเพื่อไม่ให้เกิดฟองเวลาเคี้ยว ตั้งไฟเคี้ยวประมาณ 10 นาที กวนด้วยไม้พายอีก 10 นาทีเห็นเป็นสีน้ำตาลเข้มคล้ายรวงผึ้ง ใช้ไม้กวนตีประมาณ 5 นาที ตักหยอดลงในเบ้าแว่นจากใบตาล ทิ้งให้แห้งเย็นตัวลง จัดใส่ถุงจำหน่าย นำไปประกอบอาหารรับประทาน (พานิกัด คงสำราญ, ณัฐพงศ์ จิตรนิรัตน์, เก็ดถวา บุญปรากร และพรพันธ์ เขมคุณาศัย, 2562; วัลลภา พัฒนา, 2565)

อำเภอสิงหนคร

อำเภอหนึ่งของจังหวัดสงขลา เป็นชุมชนเมืองโบราณ เคยเป็นที่ตั้งและเป็นชื่อเมืองสงขลาในอดีต ก่อนที่จะย้ายตัวเมืองสงขลามายู่ทางด้านตะวันออกของปากอ่าวทะเลสาบสงขลาในปัจจุบัน อำเภอสิงหนครมีอาณาเขตทิศเหนือติดกับอำเภอสทิงพระ ทิศตะวันออกจรดอ่าวไทย ทิศใต้ติดกับอำเภอหาดใหญ่และอำเภอเมืองสงขลา ทิศตะวันตกติดกับอำเภอควนเนียงและอำเภอปากพะยูน จังหวัดพัทลุง ในปี พ.ศ.2530 นายบัญญัติ จันทน์เสนะ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยเคยดำรงตำแหน่ง

นายอำเภอเมืองสงขลา ร่วมประชุมกับกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และราษฎรฝั่งเขาแดง รวม 11 ตำบล พิจารณา สภาพทางภูมิศาสตร์ ลักษณะความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ แนวโน้มความเจริญในอนาคต ประกอบ ความเห็นชอบของคณะกรรมการหมู่บ้าน สภาตำบล หัวหน้าส่วนราชการประจำอำเภอ จังหวัด สภา จังหวัด สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จึงประกาศแยกพื้นที่ตำบลหัวเขา ตำบลสทิงหม้อ ตำบลชิงโค ตำบล ทานบ ตำบลป่าขาด ตำบลปากกรอ ตำบลชะแล้ ตำบลรำแดง ตำบลบางเขียด ตำบลวัดขนุน และตำบลม่วง งาม ตั้งเป็นกิ่งอำเภอสิงหนคร ต่อมาเมื่อพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวเป็นอำเภอสิงหนคร มีผลตั้งแต่วันที่ 19 มิถุนายน พ.ศ.2534 (ผู้สาข สงคก, นัทธพงศ์ ท่าดี, ฤทธิไกร แนนมใส และรัตนพล ทองจันทร์แก้ว, 2562; สำนักงานเกษตรและสหกรณ์จังหวัดสงขลา, 2565)

อำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา

อำเภอหนึ่งในจังหวัดสงขลา ตั้งอยู่บนคาบสมุทรสทิงพระ ทางทิศเหนือของจังหวัดสงขลา อาณา เขตติดต่อกับอำเภอระโนดทางด้านทิศเหนือ ทิศตะวันออกจรดอ่าวไทย ทิศใต้ติดกับอำเภอสิงหนครและ ทิศตะวันตกติดกับอำเภอปากพะยูน จังหวัดพัทลุง และอำเภอกระแสดินธุ์ จังหวัดสงขลา (เศรษฐวัฒน์ คำ สุวรรณ และปองเพชร ธาราสุข, 2564; อดิศร ศักดิ์สูง และวรุฒม์ นาทิ, 2565)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ณัฐพงษ์ มั่นนที และชฎาภรณ์ สวนแสน (2565) วิจัยพฤติกรรมการตัดสินใจซื้อ ส่วนประสมทาง การตลาดและตราสินค้า ที่มีผลต่อการพัฒนาบรรจุภัณฑ์น้ำตาลโตนดแบบผงสำหรับกลุ่มอาชีพผลิตภัณฑ์ น้ำตาลโตนด บ้านคลองฉนวน อำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้บริโภคน้ำตาลโตนด แบบผลกลุ่มอาชีพผลิตภัณฑ์น้ำตาลโตนดบ้านคลองฉนวน จำนวน 345 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบ แบบสอบถามมีความถี่ในการซื้อเดือนละครั้ง ช่องทางในการซื้อ คือ ร้านวิสาหกิจชุมชน โดยมี วัตถุประสงค์ในการซื้อทานเอง ปัจจัยที่มีอิทธิพลในการซื้อด้านแหล่งข้อมูลในการตัดสินใจซื้อ คือ ครอบครัว และลักษณะของบรรจุภัณฑ์ที่ต้องการเป็นแบบกระปุกปริมาณ 300 กรัม ส่วนใหญ่ให้ ความสำคัญด้านข้อมูลของตราสินค้า และรายได้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการตัดสินใจซื้อน้ำตาลโตนด แบบผง

ณิชภัทร บุญรัตน์ (2559) ศึกษาความพึงพอใจในรายได้ที่ได้รับจากการทำผลผลิตตาลโตนดเป็น อาชีพเสริมรายได้เศรษฐกิจครัวเรือน ใช้เทคนิควิจัยทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ ศึกษาต้นทุนการผลิต ผลิตภัณฑ์จากตาลโตนด รายได้จากการจำหน่าย และแนวทางในการประกอบอาชีพเสริมของเกษตรกรใน จังหวัดสงขลา บริเวณที่มีตาลโตนดมากที่สุด คือ อำเภอสทิงพระ และปลูกต้นตาลมากที่สุด คือ ตำบลชิงโค กลุ่มตัวอย่าง คือ เกษตรกรผู้ทำอาชีพเสริมตาลโตนด จำนวน 50 ราย ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาและ อุปสรรคในการแปรรูปผลผลิตจากตาลโตนด คือ ราคาต่ำ จำนวนผลผลิตที่ได้จากตาลโตนดมีปานกลาง และอุปสรรคคือ มีฝนตกหนักมากในฤดูฝน ประกอบกับข้อจำกัดในการวางจำหน่ายผลิตภัณฑ์ตาลโตนด โดยส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในการแปรรูปน้ำตาลเข้มข้น (น้ำผึ้งเหลว) ค่อนข้างมาก รองลงมา คือ ผลผลิตน้ำตาลสดพร้อมดื่ม ลูกตาลสด และน้ำตาลแวน ตามลำดับ ส่วนน้ำส้มโหนด (ตาลโตนด) สามารถ ทำรายได้น้อย ส่วนใหญ่ต้นทุนและค่าใช้จ่ายอยู่ในช่วงระหว่าง 0-1,000 บาทต่อเดือน

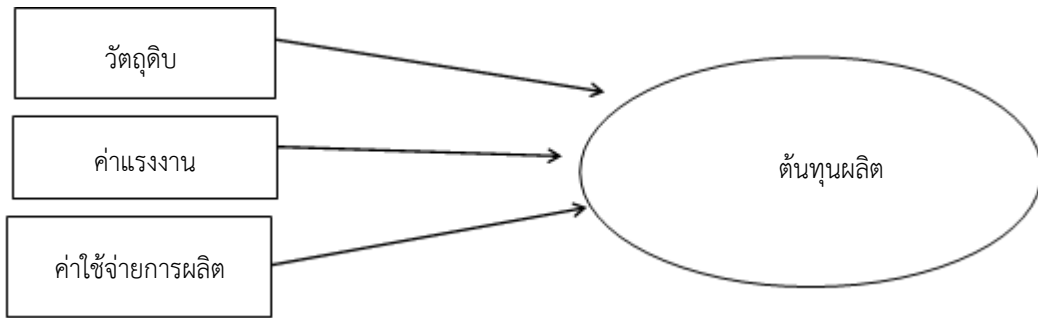
ดวงสมร พักสังข์ (2555) ศึกษาการบริหารต้นทุนของกลุ่มผู้ผลิตน้ำตาลมะพร้าวในจังหวัดสมุทรสงคราม กลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มแม่บ้านเกษตรกรและวิสาหกิจชุมชนผู้ผลิตน้ำตาลมะพร้าวในจังหวัดสมุทรสงคราม จำนวน 11 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มผู้ผลิตน้ำตาลมะพร้าวให้ความสำคัญกับต้นทุนด้านการผลิตมากที่สุด รองลงมา คือ ต้นทุนด้านการตลาด ต้นทุนด้านการเงิน และต้นทุนด้านการจัดการตามลำดับ เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า (1) ต้นทุนด้านการผลิต ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ค่าวัสดุ ส่วนประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด คือ ต้นทุนสินค้าที่เสีย (2) ต้นทุนด้านการตลาด ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ค่าขนส่ง ส่วนประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด คือ ส่วนลดการค้า (3) ต้นทุนด้านการเงิน ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ การให้เครดิตกับลูกค้า ส่วนประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุดคือ ค่าธรรมเนียมและต้นทุนเก็บรักษาสินค้า และ (4) ต้นทุนด้านการจัดการ ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ ค่าใช้จ่ายอุปกรณ์สำนักงาน ส่วนประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด คือ ค่าสวัสดิการสมาชิก

ภาวินีย์ ธนาอนวัช (2563) วิเคราะห์ต้นทุนการผลิตและการกำหนดราคาผลิตภัณฑ์ขนมไทยโบราณของวิสาหกิจชุมชนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา กลุ่มตัวอย่าง คือ วิสาหกิจชุมชนกลุ่มแม่บ้านเกษตรกรท่าหลวงยิงเจริญ อำเภอท่าเรือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 11 คน ผลการวิจัยพบว่า ไม่เคยคำนวณต้นทุนการผลิต และไม่มีการจดบันทึกบัญชี การกำหนดราคาขายใช้วิธีกะประมาณมาโดยตลอด การวิเคราะห์ต้นทุนการผลิต พบว่า ขนมบ้าบิ่นมีต้นทุนต่อหน่วยเท่ากับ 19.09 บาท/กล่อง ในปริมาณ 6 ชิ้นต่อกล่อง ประกอบด้วย ต้นทุนวัตถุดิบทางตรงที่ใช้ในการผลิต 9.77 บาท/กล่อง ต้นทุนค่าแรงงานทางตรง 6.66 บาท/กล่อง และค่าใช้จ่ายในการผลิต 2.66 บาท/กล่อง ผลตอบแทนการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ในแต่ละวันเฉลี่ย 90 กล่องต่อวัน ราคาขายกล่องละ 30 บาท มีกำไรสุทธิ 25,457 บาทต่อเดือน คิดเป็นกำไรสุทธิ 305,454 บาทต่อปี อัตรากำไรสุทธิต่อต้นทุนเท่ากับร้อยละ 49.38 และอัตรากำไรสุทธิต่อยอดขายเท่ากับร้อยละ 31.43

ผกามาต มุลวันดี (2560) วิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนจากการทอเสื่อกกของกลุ่มสตรีในเขตพื้นที่ตำบลทุ่งวัง อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ กลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มสตรีบ้านหนองเกาะน้อย ตำบลทุ่งวัง จำนวน 88 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) กลุ่มสตรีบ้านหนองเกาะน้อยส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง ร้อยละ 94.32 อายุ 41-45 ปี ร้อยละ 21.59 ระดับการศึกษาประถมศึกษา ร้อยละ 61.36 และประสบการณ์การทอเสื่อกกส่วนใหญ่ 9 ปีขึ้นไป ร้อยละ 37.50 2) ในการทอเสื่อกก จะทอแยกตามครัวเรือน โดยทอเป็นลวดลายได้แก่ ลายขีด ลายหมี ลายพันเกลียว นำมาจำหน่ายแบบรวมกลุ่มให้กับกลุ่มแปรรูปผลิตภัณฑ์จากเสื่อกก เช่น เสื่อพับ ที่รองจาน กระเป๋าถือ แผ่นรองแก้ว เบาะ เป็นต้น 3) จำนวน 31,900 ผืน เป็นต้นทุนรวมตลอดปี 6,261,651 บาท ประกอบด้วย ต้นทุนผลิต 5,846,951 บาท และค่าใช้จ่ายดำเนินงาน 414,700 บาท คิดเป็นต้นทุนเฉลี่ย 196.29 บาทต่อผืน แบ่งเป็นต้นทุนผลิต 183.29 บาทต่อผืน และค่าใช้จ่ายดำเนินงาน 13 บาทต่อผืน 4) รายได้จากการขาย 11,165,000 บาทต่อปี พิจารณารายคนทอได้ 363 ผืนต่อคน รายได้จากการขายต่อคน 126,875 บาทต่อปี และราคาขายผืนละ 350 บาท และ 5) ต้นทุนผลิต 5,846,951 บาท ประกอบด้วย วัตถุดิบ 4,047,791 บาท ค่าแรงงาน 1,595,000 บาท และค่าใช้จ่ายในการผลิต 204,160 บาท ส่งผลให้กลุ่มสตรีมีผลการดำเนินงานเป็นกำไรสุทธิ 4,903,349 บาท คิดเป็นอัตรากำไรสุทธิร้อยละ 43.92

กรอบแนวคิด

งานวิจัยนี้ศึกษาเปรียบเทียบต้นทุนผลิตน้ำตาลแว่นของอำเภอสิงหนครและอำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา ประกอบด้วย ค่าแรงงาน การแปรรูปและกลุ่มอาชีพ นำไปสู่ความรู้ในต้นทุนการผลิตผลิตภัณฑ์แปรรูปชุมชน ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดงานวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรผู้ที่สามารถตอบคำถามตามแบบสอบถามงานวิจัยนี้ได้ คือ ผู้ผลิตน้ำตาลแว่นในอำเภอสิงหนคร และอำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา ส่วนประชากรที่สามารถให้ข้อมูลเชิงคุณภาพเบื้องต้นเติมเต็มการทบทวนวรรณกรรม คือ ผู้ซื้อทั้งภายในและภายนอกอำเภอสิงหนคร และอำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา ผู้ประกอบการ และผู้บริโภค ซึ่งประกอบด้วย พ่อค้าคนกลาง และชาวบ้าน

ภาพที่ 2 สัมภาษณ์ชาวบ้านเกี่ยวกับน้ำตาลแว่น

2. เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์สำหรับการเปรียบเทียบต้นทุนกระบวนการผลิตและการแปรรูปน้ำตาลแว่น จากน้ำตาลโตนด แบบสัมภาษณ์ใช้ศึกษาต้นทุน และกระบวนการผลิตน้ำตาลแว่น จากน้ำตาลโตนดของธุรกิจผู้ประกอบการน้ำตาลแว่น อำเภอสิงหนคร และกลุ่มอาชีพผลิตภัณฑน้ำตาลโตนด อำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา ประกอบด้วย 15 ข้อคำถามปลายเปิด

ภาพที่ 3 สัมภาษณ์สถานประกอบการผลิตน้ำตาลแว่น

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินงานลงพื้นที่เก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับขั้นตอนโดยเก็บข้อมูลของธุรกิจน้ำตาลแว่น ในอำเภอสิงหนคร กับกลุ่มอาชีพผลิตภัณฑน้ำตาลโตนด อำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา โดยการสัมภาษณ์ตามแบบสัมภาษณ์เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผล โดยทางคณะผู้วิจัยเป็นฝ่ายบริการรอก ข้อมูลเชิงคุณภาพตามที่ได้รับคำสัมภาษณ์

ผลการวิจัย

ผลเปรียบเทียบต้นทุนในกระบวนการผลิตและการแปรรูปน้ำตาลแว่นจากน้ำตาลโตนดของธุรกิจน้ำตาลแว่นในอำเภอสิงหนคร และกลุ่มอาชีพผลิตภัณฑน้ำตาลโตนดในอำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบต้นทุนผลิตน้ำตาลแวนใน 1 เดือน อำเภอสิงหนครและสทิงพระ

อำเภอสิงหนคร		อำเภอสทิงพระ	
ต้นทุนผลิต	ราคา (บาท)	ต้นทุนผลิต	ราคา (บาท)
วัตถุดิบ		วัตถุดิบ	
- น้ำตาลโตนด ปีบละ 1,100 บาท ใช้ 40 ปีบ (ซื้อ 25 ปีบ ที่เหลืออีก 15 ปีบ เก็บเกี่ยวเอง)	27,500	- น้ำตาลโตนด ปีบละ 1,250 บาท ใช้ 130 ปีบ	162,500
- น้ำตาลทรายกระสอบละ 1,200 บาท ใช้ 16 กระสอบ	<u>19,200</u>	- น้ำตาลทราย กระสอบละ 1,200 บาท ใช้ 70 กระสอบ	<u>84,000</u>
รวมค่าวัตถุดิบ	<u>46,700</u>	รวมค่าวัตถุดิบ	<u>246,500</u>
ค่าวัสดุอุปกรณ์		ค่าวัสดุอุปกรณ์	
- กระทะ 2 ใบ ราคาใบละ 1,300 บาท เท่ากับ 2,600 บาท (ค่าเสื่อมราคา กระทะ 2,600/20 ปี x 1/12 x 40%)	5	- กระทะ 3 ใบ ราคาใบละ 1,500 บาท เท่ากับ 4,500 บาท (ค่าเสื่อมราคากระทะ 4,500/20 ปี x 1/12 x 70%)	14
- แผง 13 แผง ราคาแผงละ 450 บาท เท่ากับ 5,850 บาท (ค่าเสื่อมราคาแผง 5,850/3 ปี x 1/12)	163	- แผง 40 แผง ราคาแผงละ 100 บาท เท่ากับ 4,000 บาท (ค่าเสื่อมราคาแผง 4,000/3 ปี x 1/12)	111
- กรอบใบตาลโตนด ปีบละ 15 บาท ใช้ 50 ปีบ (ส่วนที่เหลือทำขึ้นเอง)	750	กรอบใบตาลโตนด กิโลกรัมละ 160 บาท ใช้ 30 กิโลกรัม	4,800
- ไม้พิน ราคารถละ 1,250 บาท ใช้ 8 รถ เท่ากับ 10,000 x 40%	4,000	แก๊ส ราคาถังละ 395 บาท ใช้ 8 ถัง เท่ากับ 3,160 x 70%	2,212
		- ตู้อบ 1 เครื่อง ราคาเครื่องละ 130,000 บาท (ค่าเสื่อมราคาตู้อบ 130,000/50 ปี x 1/12 x 70%)	152
		- ไม้พาย 5 อัน ราคาอันละ 20 บาท เท่ากับ 100 บาท (ค่าเสื่อมราคา ไม้พาย 100/2 ปี x 1/12 x 70%)	3
- ผ้าแดง 20 ผืน ราคาผืนละ 200 บาท เท่ากับ 4,000 บาท (ค่าเสื่อมราคาผ้าแดง 4,000/3 ปี x 1/12)	1,100		
- ถ้วย มี 25 โหล ราคาโหลละ 100 บาท เท่ากับ 2,500 บาท (ค่าเสื่อมราคา ถ้วย 2,500/5 ปี x 1/12)	42		

- เครื่องกวน 1 เครื่อง ราคาเครื่องละ 10,000 บาท (ค่าเสื่อมราคาเครื่องกวน $10,000/10 \text{ ปี} \times 1/12 \times 40\%$)	34		
- เต้า 1 ลูก ราคา 3,500 บาท (ค่าเสื่อมราคาเต้า $3,500/20 \text{ ปี} \times 1/12 \times 40\%$)	6		
รวมค่าวัสดุอุปกรณ์	6,100	รวมค่าวัสดุอุปกรณ์	7,292
ค่าสาธารณูปโภค			
- ค่าน้ำ $500 \times 30\%$	150	- ค่าไฟ $350 \times 70\%$	245
- ค่าไฟ $1,300 \times 30\%$	390	- ค่าน้ำ $150 \times 70\%$	105
รวมค่าสาธารณูปโภค	540	รวมค่าสาธารณูปโภค	350
ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ		ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ	
- ค่าเช่า ปีละ 5,000 บาท ($5,000 \times 1/12$)	417		
รวมค่าใช้จ่ายอื่น ๆ	417		
ต้นทุน	ราคา (บาท)	ต้นทุน	ราคา (บาท)
รวมต้นทุนการผลิต	53,757	รวมต้นทุนการผลิต	254,142

อำเภอสิงหนคร

40% คือค่าเสื่อมราคา หรือต้นทุนทั้งหมดที่ใช้ในการผลิตน้ำตาลแวน ส่วนต้นทุนที่เหลืออีก 60% คือใช้ไปกับน้ำตาลปี๊บ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับต้นทุนการผลิตของงานวิจัยนี้ จึงจำเป็นต้องแยกต้นทุนส่วนนี้ออกไป เพื่อที่จะไม่กระทบต่อต้นทุนการผลิตน้ำตาลแวนของอำเภอสิงหนคร

ธุรกิจผลิตน้ำตาลแวนอำเภอสิงหนคร ทำการผลิตน้ำตาลแวน ได้ประมาณ วันละ 50 กิโลกรัม โดย 1 กิโลกรัม มีน้ำตาลแวน 140 แวน ธุรกิจนี้ 1 เดือน ทำการผลิตน้ำตาลแวน 20 วัน ซึ่งใน 1 เดือน สามารถผลิตน้ำตาลแวนได้ 140,000 แวน ดังนั้น ต้นทุนการผลิตต่อหน่วยของน้ำตาลแวนอำเภอสิงหนคร เท่ากับ $53,757/140,000 = 0.38$ บาทต่อแวน

อำเภอสทิงพระ

70% คือค่าเสื่อมราคา หรือต้นทุนทั้งหมดที่ใช้ในการผลิตน้ำตาลแวน ส่วนต้นทุนที่เหลืออีก 30% คือใช้ไปกับน้ำตาลผง ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับต้นทุนการผลิตของงานวิจัยนี้ จึงจำเป็นต้องแยกต้นทุนส่วนนี้ออกไป เพื่อที่จะไม่กระทบต่อต้นทุนการผลิตน้ำตาลแวนของอำเภอสทิงพระ

กลุ่มอาชีพผลิตภัณฑ์น้ำตาลโตนด อำเภอสทิงพระ ทำการผลิตน้ำตาลแวน ได้ประมาณ วันละ 70 กิโลกรัม โดย 1 กิโลกรัม มีน้ำตาลแวน 140 แวน กลุ่มอาชีพนี้ 1 เดือน ทำการผลิตน้ำตาลแวน 15 วัน ซึ่งใน 1 เดือนสามารถผลิตน้ำตาลแวนได้ 147,000 แวน ดังนั้น ต้นทุนการผลิตต่อหน่วยของน้ำตาลแวนอำเภอสทิงพระ เท่ากับ $254,142/147,000 = 1.73$ บาทต่อแวน

ดังนั้น ต้นทุนผลิตน้ำตาลแวนต่อหน่วยของอำเภอสิงหนคร น้อยกว่าต้นทุนผลิตน้ำตาลแวนต่อหน่วยของอำเภอสทิงพระ ($1.73 - 0.38 = 1.35$ บาทต่อแวน)

ภาพที่ 4 สอบถนอมต้นทุนผลิตน้ำตาลแว่น

สรุปและอภิปรายผล

ผลการเปรียบเทียบต้นทุนผลิตต่อแว่นระหว่าง 2 แห่งคือ ธุรกิจผลิตน้ำตาลแว่นในอำเภอสิงหนคร และกลุ่มอาชีพผลิตภัณฑ์น้ำตาลแว่นในอำเภอสทิงพระ พบว่า ต้นทุนผลิตน้ำตาลแว่นของอำเภอสิงหนคร น้อยกว่าต้นทุนผลิตน้ำตาลแว่นของอำเภอสทิงพระ เมื่อพิจารณารายการประกอบของต้นทุนพบว่า วัตถุดิบของธุรกิจน้ำตาลแว่นในอำเภอสิงหนคร น้อยกว่าวัตถุดิบของกลุ่มอาชีพผลิตภัณฑ์น้ำตาลแว่นในอำเภอสทิงพระ สอดคล้องกับงานวิจัยของวนิดา รัตนมณี และประโชติ คำสองสี (2553) เรื่องการออกแบบและสร้างเครื่องช่วยผลิตน้ำตาลแว่น กลุ่มแม่บ้านสตรีผลิตภัณฑ์ตาลโตนด บ้านคลองฉนวน ตำบลชุมพล อำเภอสทิงพระ พบว่า ในกระบวนการผลิตน้ำตาลแว่นมีกำลังการผลิตที่ต่ำ คือ การหยอดน้ำตาลเหลวลงสู่แว่น ซึ่งมีกำลังการผลิตอยู่ที่ 27 แว่นต่อนาที ส่งผลให้ผลผลิตไม่เพียงพอต่อความต้องการของท้องตลาด

และสอดคล้องกับงานวิจัยของสาทิณี วัฒนกิจ (2565) เรื่องนวัตกรรมการใช้ประโยชน์จากโหนดกล้วย เพื่อเพิ่มเศรษฐกิจฐานรากให้กับชุมชนร่ำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา พบว่า ปัญหาของผลิตภัณฑ์จากตาลโตนด คือ ขาดความหลากหลาย เพราะเป็นรูปแบบเดิมที่พบเห็นทั่วไปในท้องตลาด อีกทั้งยังขาดการวางแผน การจัดจำหน่าย และการประชาสัมพันธ์ ทำให้จำกัดฐานการผลิต ฐานทรัพยากรมีศักยภาพแต่ยังขาดองค์ความรู้ในการต่อยอดผลิตภัณฑ์

ต้นทุนการผลิตและการแปรรูปผลิตภัณฑ์น้ำตาลโตนด อำเภอสิงหนคร และอำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา ด้านคุณภาพผลิตภัณฑ์ มีส่วนผสมของน้ำตาลโตนดอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากผลิตภัณฑ์มีรสชาติดี ใช้วัตถุดิบที่มีคุณภาพ ทั้งบรรจุภัณฑ์ และความสะอาด ปริมาณของสินค้ามีเพียงพอต่อความต้องการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชินิเพ็ญ มะลิสวรรณ และมีนา ระเด่นอาหมัด (2565) เรื่องการพัฒนาและยกระดับตำรับอาหารเพื่อสุขภาพเชิงสร้างสรรค์ พื้นที่สามจังหวัดชายแดนใต้ โดย

ชุมชนมีส่วนร่วม ผู้ให้ข้อมูลหลักคือ ปราชญ์ด้านอาหาร นักวิชาการนิเทศศาสตร์ นักวิทยาศาสตร์อาหาร นักโภชนาการ นักออกแบบกราฟิกดีไซน์ เซฟ รวม 55 คน ผลการวิจัยพบว่า ปราชญ์ ผู้รู้ ญาติ ตลอดจนบุคคลในครอบครัวเป็นสื่อบุคคลส่งสารถ่ายทอดภูมิปัญญาเกี่ยวข้องกับพืชพื้นบ้าน เลือกใช้วัตถุดิบ ขนบธรรมเนียมประเพณี ประเภทอาหารที่เหมาะสมกับฤดูกาล ประสิทธิภาพการพัฒนาตำรับอาหารเพื่อสุขภาพเชิงสร้างสรรค์ ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุดคือ ตำรับคนที่สตรอเบอร์รี่เค้ก

ด้านราคาของผลิตภัณฑ์น้ำตาลแว่น อยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากปริมาณของสินค้า และคุณภาพของวัตถุดิบ มีความเหมาะสมกับราคา การแสดงราคามีความชัดเจน มีหลากหลายราคาให้เลือก การต่อรองราคาทำได้ง่าย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกรมมล ลีลาธิรภัทร (2556) ศึกษาความพึงพอใจของผู้บริโภคต่อผลิตภัณฑ์ขนมไทยเก๋านึ่ง กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้บริโภคที่ซื้อผลิตภัณฑ์ขนมไทยเก๋านึ่ง 400 คน ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ขนมไทยเก๋านึ่งอันดับแรกคือ ด้านผลิตภัณฑ์ เพราะผลิตภัณฑ์มีคุณภาพ และราคาเหมาะสมกับปริมาณ

ด้านช่องทางการจัดจำหน่ายรวมถึงสถานที่วางผลิตภัณฑ์น้ำตาลแว่น อยู่ในระดับปานกลาง มีความเหมาะสมของสถานที่ตั้งอย่างเห็นได้ชัด สะดวกในการเดินทางไปใช้บริการ ความเหมาะสมของเวลาเปิด/ปิดร้านค้า ภาพลักษณ์หรือบรรยากาศโดยรวมการตกแต่งภายในร้านดูสบายตา การจัดวางสินค้า มีความเหมาะสมและสะดวกในการหยิบจับ ช่องทางการจัดจำหน่ายมีหลากหลายรูปแบบทำให้สะดวกในการซื้อสินค้า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของกรมมล ลีลาธิรภัทร (2556) พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ผู้บริโภคขนมไทยเก๋านึ่ง มีความพึงพอใจต่อผลิตภัณฑ์ขนมไทยเก๋านึ่งด้านช่องทางการจัดจำหน่าย เพราะมีการสร้างช่องทางการจัดจำหน่าย เพื่อให้ลูกค้ารู้จักสินค้า และสั่งซื้อสินค้าง่ายขึ้น และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของจาริณี อิศรางกูร ณ อยุธยา (2560) ศึกษาความพึงพอใจและพฤติกรรมการบริโภคขนมไทยของลูกค้ายาวไทยในจังหวัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้บริโภคขนมไทยและอาศัยอยู่ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร 400 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-20,000 บาท ความถี่ในการบริโภค ช่วงเวลาซื้อ บุคคลที่มีส่วนร่วม แตกต่างกันส่งผลต่อความพึงพอใจด้านผลิตภัณฑ์ บริการ และด้านราคา แตกต่างกัน

นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ผกามาศ ประพันธ์ (2560) ศึกษาพฤติกรรมการบริโภคขนมไทยของผู้บริโภคในเขตเทศบาลเมืองสะเดา อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้บริโภคขนมไทยอายุ 18 ปีขึ้นไป 160 ราย พบว่า ปัจจัยส่งผลต่อการบริโภคขนมไทยมากที่สุด คือ ด้านผลิตภัณฑ์ รองลงมาคือ ด้านราคา ส่งผลต่อการบริโภคขนมไทยระดับมาก ได้แก่ มีราคาเหมาะสม และราคาถูกกว่าขนมประเภทอื่น ๆ ปัจจัยสังคมและเศรษฐกิจ ด้านรายได้ของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายในการซื้อขนมไทย วัตถุดิบหลักที่ใช้ในการทำขนมไทยควรมีคุณภาพสดใหม่ ไม่ใส่สารกันบูด ควรถ่ายทอดความรู้สูตรและวิธีทำขนมไทยให้คนรุ่นหลัง ควรเน้นความสะอาดของขนมไทย และเลือกใช้บรรจุภัณฑ์จากธรรมชาติ และสอดคล้องกับงานวิจัยของเอกพงษ์ ยานะ (2562) ศึกษาพฤติกรรมและความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อสัมพันธ์สายน้ำผึ้งในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้บริโภคส้มในอำเภอเมืองเชียงใหม่ 250 ราย พบว่า ช่วงที่ผู้บริโภคมีการบริโภคส้มสายน้ำผึ้งมากที่สุดคือ ฤดูกาลที่มีผลผลิตมากในเดือนพฤศจิกายน-กุมภาพันธ์ ทำให้ราคาสัมลดลง

ด้านการจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์น้ำตาลแว่นอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากมีการต้อนรับและปฏิบัติต่อลูกค้าเป็นอย่างดี ปฏิบัติกับลูกค้าอย่างเท่าเทียมกัน มีความคล่องตัวในการจำหน่าย พนักงานมีความรู้เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ ให้คำแนะนำแก่ลูกค้า รับฟังปัญหาและข้อเสนอแนะของลูกค้าอย่างเต็มที่ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของธนิษฐ์ รัตนพงศ์ภิญโญ (2565) ศึกษากลยุทธ์รูปแบบการกระจายสินค้าผลิตภัณฑ์ตาลโตนดจังหวัดเพชรบุรี กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ประกอบการในพื้นที่ 350 ราย รวมถึงสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้แก่ เจ้าหน้าที่ภาครัฐ กลุ่มผู้เกี่ยวข้อง และตัวแทนวิสาหกิจชุมชนในพื้นที่รวมทั้งสิ้น 25 ราย ผลการวิจัย พบว่า กลยุทธ์รูปแบบการกระจายสินค้ามีความเหมาะสม สอดคล้องกับลักษณะทางกายภาพของผลิตภัณฑ์คือ จัดจำหน่ายแบบเลือกสรร ต้นทุนค่าขนส่งต่ำเพราะจำหน่ายตรงใช้ระยะเวลาสั้น ต้นทุนการกระจายสินค้ามิได้เป็นปัญหาสำคัญต่อผลิตภัณฑ์ตาลโตนด แต่ปัญหาสำคัญคือ ขาดแคลนวัตถุดิบ ดังนั้น การบริหารความเสี่ยงด้านการกระจายสินค้าเป็นกลยุทธ์ที่ส่งเสริมให้สามารถปรับปรุงขั้นตอนการทำงานและจัดสรรทรัพยากรให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ด้านการขนส่งผลิตภัณฑ์น้ำตาลแว่นอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากส่งสินค้าตรงเวลา การดูแลสินค้าระหว่างการขนส่ง สินค้าที่ได้รับตรงตามความต้องการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ร่มพล จันทศาสตร์ และอังกร ลากเนตร (2562) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการขนส่งและการคลังสินค้า เพื่อลดความสูญเปล่าและเพิ่มคุณค่า แนวคิดแบบสินเป็นเครื่องมือจัดกระบวนการเพิ่มขีดความสามารถองค์กรตอบสนองความต้องการของลูกค้า โดยระบบสินจะส่งคำสั่งตามอุปสงค์จริงจากการจัดเก็บสินค้าให้ลูกค้า การทำงานตามอุปสงค์เรียกว่า ระบบดึง เชื่อมโยงสินค้าคงคลังผ่านโซ่อุปทาน

ข้อเสนอแนะ

การเลือกใช้วัตถุดิบที่มีต้นทุนการผลิตไม่สูงมาก แต่ยังคงคุณภาพของวัตถุดิบให้อยู่ในระดับที่ดีลดขั้นตอน และค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น ได้แก่ ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าแรงงาน ตลอดจนส่วนอื่น ๆ ที่เกินความจำเป็น จะช่วยให้สินค้ามีต้นทุนต่ำ ผลกำไรส่วนเพิ่มมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- การีมา เส้นบัตร, มารีน่า อองสารา และณิชาภัทร บุญรัตน์. (2566). ประสิทธิภาพการถ่ายทอดบัญชีครัวเรือนสู่วิสาหกิจชุมชนกลุ่มปลูกผักผสมผสานปลอดภัยจากสารพิษ. วารสารสืบเนื่องในงานประชุมวิชาการระดับชาติทางนิติศาสตร์ ครั้งที่ 2. มหาวิทยาลัยทักษิณ. 13 มกราคม 2566.
- กฤษทีรา อาษาศรี, กรรณิการ์ ไชย양งค์ และกุลนิดา พ้อสีชา. (2562). การวิเคราะห์ต้นทุนและกำไรจากการผลิตผ้าฝ้ายทอมือ กรณีศึกษา บ้านเหล่าใหญ่ ตำบลเหล่าใหญ่ อำเภอภูนิหารายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์. วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. 6(2): 129-148. กรกฎาคม-ธันวาคม 2562.
- เกียรติคุณ จินตวร, สมศักดิ์ ตันตาศนี, ประสงค์ อุทัย และสมบัติ ทีฆทรัพย์. (2562). ต้นทุนและผลตอบแทนในการลงทุนปลูกบัวของเกษตรกรในจังหวัดชลบุรี. HUSO Journal of Humanities and Social Sciences. 4(1): 13-24. มกราคม-มิถุนายน 2563.

- จาริณี อิศรางกูร ณ อยุธยา. (2560). ความพึงพอใจและพฤติกรรมการบริโภคขนมไทยของลูกค้าชาวไทย ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร. งานค้นคว้าอิสระส่วนหนึ่งของหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. ปีการศึกษา 2559. 31 พฤษภาคม 2560.
- จุฑามาศ ทองทวี. (2564). การวิเคราะห์และหาแนวทางในการลดต้นทุนการขนส่ง: กรณีศึกษา. งานนิพนธ์ส่วนหนึ่งของหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จุฑารัตน์ นกแก้ว. (2564). ภูมิปัญญาท้องถิ่นตาลโตนดของไทย: การสังเคราะห์องค์ความรู้จากงานวิจัย. วารสารห้องสมุด. 65(1): 35-56. มกราคม-มิถุนายน 2564.
- ชินีเพ็ญ มะลิสวรรณ และมินา ระเด่นอาหมัด. (2565). การพัฒนาและยกระดับตำรับอาหารเพื่อสุขภาพเชิงสร้างสรรค์. รายงานวิจัยทุนอุดหนุนจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม ประจำปี 2564. มีนาคม 2565.
- ณิชาภัทร บุญรัตน์. (2559). รายได้เสริมจากพืชไม้ผลตาลโตนด. รายงานวิจัย. เงินงบประมาณอุดหนุนทุนวิจัยสำหรับคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ณัฐพงษ์ หมั่นหลี่ และชฎาภรณ์ สวนแสน. (2565). พฤติกรรมการตัดสินใจซื้อ ส่วนประสมทางการตลาดและตราสินค้า ที่มีผลต่อการพัฒนาบรรจุภัณฑ์น้ำตาลโตนดแบบผงสำหรับกลุ่มอาชีพผลิตภัณฑ์น้ำตาลโตนด บ้านคลองฉนวน อำเภอสตึงพระ จังหวัดสงขลา. วารสารสหวิทยาการสังคมศาสตร์และการสื่อสาร. 5(2): 23-32. เมษายน-มิถุนายน 2565.
- ดวงสมร พิกสังข์. (2555). การบริหารต้นทุนของกลุ่มผู้ผลิตน้ำตาลมะพร้าวในจังหวัดสมุทรสงคราม. รายงานการวิจัย. เงินงบประมาณอุดหนุนจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ดุซงกุ๊ บุญธรรม. (2556). การวิเคราะห์ต้นทุนการผลิตแท่งชิ้นงานในอุตสาหกรรมโดยใช้ระบบต้นทุนกิจกรรม. วารสารวิจัยและพัฒนา มจร. 36(2): 203-213. เมษายน-มิถุนายน 2556.
- ธนพล วงษ์สุวรรณ, วาทพร ผาสม และศิริกุล ตูลาสมบัติ. (2563). การวิเคราะห์ต้นทุนและจุดคุ้มทุนสำหรับธุรกิจยทุทเฟอร์นิเจอร์หวาย. วารสารสืบเนื่องงานประชุมวิชาการระดับชาติ ด้านบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ครั้งที่ 7: 1692-1702.
- ธนินทร์รัฐ รัตนพงศ์ภิญโญ. (2565). กลยุทธ์รูปแบบการกระจายสินค้าผลิตภัณฑ์ตาลโตนดจังหวัดเพชรบุรี. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา. 10(2): 292-314. กรกฎาคม-ธันวาคม 2565.
- ธานินทร์ ไชยเยชน์. (2558). การวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกกลุ่มทอผ้าไหมบ้านหนองตาไ้ จังหวัดบุรีรัมย์. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยธนบุรี. 9(19): 51-61. พฤษภาคม-สิงหาคม 2558.
- บุญรัตน์ บุญรัมย์. (2565). การวิจัยและพัฒนานวัตกรรมผลิตภัณฑ์จากตาลโตนดของชุมชนในพื้นที่จังหวัดสงขลา. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์. คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย. กุมภาพันธ์ 2565.

- ปิยะราช เตชะสืบ. (2557). ต้นทุนและผลตอบแทนของการลงทุนโครงการปลูกผักกูดขยายปลอดสารพิษ เพื่อการค้าในจังหวัดลำปาง. งานค้นคว้าอิสระส่วนหนึ่งของหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเนชั่น. ธันวาคม 2557.
- ผกามาศ มูลวันดี. (2560). การวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนจากการท่องเที่ยวของกลุ่มสตรีในเขตพื้นที่ตำบลทุ่งวัง อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์. วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์. 12(1): 8-16. มกราคม-มิถุนายน 2560.
- ผกามาศ ประพันธ์. (2560). พฤติกรรมการบริโภคขนมไทยของผู้บริโภคในเขตเทศบาลเมืองสะเดา อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา. สารนิพนธ์ส่วนหนึ่งของหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการธุรกิจเกษตร มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. ปีการศึกษา 2559.
- ผุสชา สงคก, นัทธพงศ์ ท่าดี, ฤทธิไกร แนนไส และรัตนพล ทองจันทร์แก้ว. (2562). การประยุกต์ใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในชีวิตประจำวันของประชาชนในตำบลลำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา. วารสารสืบเนื่องงานประชุมวิชาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ระดับชาติ ครั้งที่ 2: 547-556. มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ณ หอประชุมเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษา 5 ธันวาคม 2560. 5-6 สิงหาคม 2562.
- พานิภัค คงสำราญ, ญฐพงศ์ จิตรนิรัตน์, เก็ดถวา บุญปรากฏ และพรพันธ์ เขมคุณาศัย. (2562). ภูมิปัญญาการทำผลิตภัณฑ์จากตาลโตนดเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงทางอาหารภายใต้วิถีไหนดในอำเภอสติงพระ จังหวัดสงขลา. วารสารสืบเนื่องงานประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติครั้งที่ 10: 126-138. มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- ภาวินีย์ ธนาอนวัช. (2563). การวิเคราะห์ต้นทุนการผลิตและการกำหนดราคาผลิตภัณฑ์ขนมไทยโบราณของวิสาหกิจชุมชนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วารสารวิทยาการจัดการปริทัศน์. 22(2): 169-180. กรกฎาคม-ธันวาคม 2563.
- รวมพล จันทศาสตร์ และอังกูร ลาภเนตร. (2562). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการขนส่งและการคลังสินค้า เพื่อลดความสูญเปล่าและเพิ่มคุณค่า. วารสารบัณฑิตศึกษามหาจุฬาขอนแก่น. 6(1): 404-418. มกราคม-มีนาคม 2562.
- วนิดา รัตนมณี และประชาติ ดำสองสี. (2553). การออกแบบและสร้างเครื่องช่วยผลิตน้ำตาลแว่น. รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์. เงินทุนอุดหนุนการวิจัยจากเงินรายได้คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ประจำปีงบประมาณ 2553.
- วัลลภา พัฒนา. (2565). กลยุทธ์การตลาดของผลิตภัณฑ์ชุมชนพื้นที่จังหวัดสงขลา. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์. เงินสนับสนุนโดยกองทุนส่งเสริม ววน. และหน่วย บพท. สิงหาคม 2565.
- ศุณย์สัมพันธ์และฝีกอบรม มสธ. (2562). กระบวนการควบคุม ต้นทุนอาหาร ป้องกันการรั่วไหลในร้านอาหาร. เงินสนับสนุนจากกองทุน มสธ. 12 ปี. โครงการฝีกอบรมแนวทางการวิเคราะห์ต้นทุนงานบริการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- เศรษฐวัฒน์ คำสุวรรณ และปองเพชร ธาราสุข. (2564). แนวทางการจัดการทรัพยากรชุมชนเพื่อการท่องเที่ยวของอำเภอสังขละบุรี จังหวัดสงขลา. วารสารสืบเนื่องงานประชุมวิชาการระดับชาติและนานาชาติครั้งที่ 12: 126-138. มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- สาทิณี วัฒนกิจ. (2565). นวัตกรรมการใช้ประโยชน์จากโหนด กล้วย เพื่อเพิ่มเศรษฐกิจฐานรากให้กับชุมชนร่ำแดง อำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์. เงินสนับสนุนโดยกองทุนส่งเสริม ววน. และหน่วย บพท. สิงหาคม 2565.
- สิริโฉม พรหมโฉม. (2558). การทำงานของคนต่างด้าวหรือแรงงานข้ามชาติ. วารสารจลนิตี. มกราคม-กุมภาพันธ์ 2558: 185-193.
- สุขใจ ตอนปัญญา. (2555). ต้นทุนและผลตอบแทนในการลงทุนปลูกข้าวของเกษตรกรหมู่ 5 ตำบลหัวดวง อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร. งานค้นคว้าอิสระส่วนหนึ่งของหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต วิชาเอกการบัญชี. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. ปีการศึกษา 2554.
- สำนักงานเกษตรและสหกรณ์จังหวัดสงขลา. (2565). ข้อมูลพื้นฐานด้านการเกษตร ข้อมูลทั่วไปจังหวัดสงขลา ปี 2564. ปรับปรุงครั้งที่ 2/2565. เอกสารฉบับที่ 11/2565.
- อดิศร ศักดิ์สูง และวรุฒม์ นาทิ. (2565). การเข้าสู่สังคมผู้ประกอบการหญิงในชนบท: ศึกษาเชิงประวัติศาสตร์เพื่อการพัฒนาบริเวณอำเภอสังขละบุรี จังหวัดสงขลา พ.ศ.2540-2561. วารสารรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 5(2): 227-255. กรกฎาคม-ธันวาคม 2563.
- อิงดาว วิมล และสุทัศน์ รัตนเกื้อกังวาน. (2557). การพัฒนาระบบการประเมินต้นทุนการผลิต กรณีศึกษาโรงงานผลิตคอกยสปริงสำหรับยานยนต์. วารสารวิชาการพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. 24(3): 549-559. กันยายน-ธันวาคม 2557.
- อุษณีย์ พัฒโน ภัทรปิติกุล, ณิชากัทร บุญรัตน์, จิตาภา พงษ์สุวรรณ และสุนิสา ช่วยเมือง. (2566). ต้นทุนการผลิตและผลตอบแทนการเงินธุรกิจปอ์กุงกุลาดำจังหวัดสงขลา. วารสารสืบเนื่องงานประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิชาการระดับชาติครั้งที่ 5. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา. 3 เมษายน 2566.
- เอกพงษ์ ยานะ. (2562). พฤติกรรมและความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อสัมพันธู์สายน้ำผึ้งในอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่. งานค้นคว้าอิสระส่วนหนึ่งของหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจเกษตร. กรกฎาคม 2562.
- Boonyarat, N., Khoonchai, P. and Dumchoo, L. (2016). Supplemental Income from Plant Fruit Tree of Toddy Palm. Proceeding in International Conference of “Multidisciplinary Approaches on UN Sustainable Development Goals” (UNSDGs). Winsor Hotel, Bangkok, Thailand. 28-29 December, 2016.